РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (четвърти състав)

1 юли 2008 година *

По дело Т-276/04

Compagnie maritime belge SA, установено в Anvers (Белгия), за което се явява адв. D. Waelbroeck, avocat,

жалбоподател,

срещу

Комисия на Европейските общности, представлявана първоначално от г-н É. Gippini Fournier, г-н P. Hellström и г-н F. Amato, впоследствие от г-н Gippini Fournier, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за отмяна на Решение 2005/480/ЕО на Комисията от 30 април 2004 година относно процедура по прилагане на член 82 ЕО (дела COMP/D/32.448 и 32.450) (резюме в ОВ L 171, 2005 г., стр. 28), с което на жалбоподателя се налага глоба за твърдени злоупотреби със съвместно господстващо положение, извършени от конференцията Cewal и при условията на евентуалност за намаляване на посочената глоба,

* Език на производството: френски.

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД
НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (четвърти състав),

състоящ се от: г-н O. Czúcz, председател, г-н J. D. Cooke (докладчик) и г-жа I. Labucka, съдии,

секретар: г-жа K. Pocheć, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 20 ноември 2007 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 С Решение 93/82/ЕИО от 23 декември 1992 година относно процедура по прилагане на член 85 от Договора за ЕИО (IV/32.448 и IV/32.450 : Cewal, Cowac, Ukwal) и на член 86 от Договора за ЕИО (IV/32.448 и IV/32.450 : Cewal) (ОВ L 34, 1993 г., стр. 20) Комисията налага на някои предприятия, членове на линейната конференция Associated Central West Africa Lines (наричана по-нататък „Cewal“), заплащането на глоби за злоупотреба със съвместно господстващо положение. На това основание на жалбоподателя Compagnie maritime belge SA е наложена глоба в размер на 9,6 милиона екю.

2 Диспозитивът на Решение 93/82 гласи следното:

„Член 1

[…]

Член 2

С цел отстраняване на основния независим конкурент на въпросния трафик, предприятията — членове на линейната конференция Cewal, са злоупотребили с тяхното съвместно господстващо положение по следния начин:

— като участват в изпълнението на споразумението за сътрудничество с Ogefrem и като изискват многократно, посредством различни действия, неговото стриктно спазване,

— като изменят размерите на своите навла, нарушавайки действащите тарифи, с цел да предложат еднакви или по-ниски навла от тези на основния независим конкурент, за кораби, които тръгват на същата дата или на съседни дати (практика, наречена „fighting ships“/„бойни кораби“)

и

— като налагат 100 % споразумения за лоялност (включително за стоки, продавани франко борд), надхвърляйки разпоредбите на член 5 [параграф] 2 от Регламент (ЕИО) № 4056/86, като към това се добавя описаното в настоящото решение специфично използване на „черни списъци“ на нелоялните превозвачи.

Член 3

[…]

Предприятията, членове на линейната конференция Cewal, са длъжни също да преустановят констатираните в член 2 нарушения.

Член 4

[…]

Член 5

Препоръчва се на предприятията, членове на линейната конференция Cewal, да прекратят договорите си за лоялност в съответствие с член 5 [параграф] 2 от Регламент (ЕИО) № 4056/86.

Член 6

Поради констатираните в член 2 нарушения се налагат глоби на предприятията, членове на линейната конференция Cewal, с изключение на следните корабни компании: Compagnie maritime zaïroise (CMZ), Angonave, Portline и Scandinavian West Africa Lines (Swal).

Тези глоби са както следва:

— Compagnie maritime belge: 9,6 милиона (девет милиона и шестстотин хиляди) екю,

— Dafra Line: 200 000 (двеста хиляди) екю,

— Nedlloyd Lijnen BV: 100 000 (сто хиляди) екю,

— Deutsche Afrika Linien-Woermann Linie: 200 000 (двеста хиляди) екю.

Член 7

Наложените глоби по член 6 следва да бъдат заплатени в тримесечен срок, считано от съобщаването на настоящото решение […]

[…]

Член 8

Адресати на настоящото решение са линейните конференции Cewal, Cowac и Ukwal и предприятията — техни членове, чийто списък е включен в приложение I.“

3 Жалбоподателят е холдингово дружеството от групата Compagnie maritime belge (CMB), което упражнява дейност по-специално в сектора на корабното оборудване, управлението и експлоатацията на операциите по морски трафик. Към момента на осъществяване на разглежданите в Решение 93/82 факти, дружеството е било член на Cewal, която е обединявала морски компании, осигуряващи редовни превозвачески услуги, от една страна, между пристанищата на Заир (станала Република Конго) и на Ангола, и от друга страна, пристанищата в Северно море, с изключение на Обединеното кралство. Секретариатът на Cewal се е намирал в Anvers (Белгия).

4 Жалбоподателят, както и Dafra-Lines A/S, подават пред Първоинстанционния съд жалби за отмяна на Решение 93/82. Тези жалби са отхвърлени, що се отнася до установяването на нарушенията (Решение от 8 октомври 1996 г. по дело Compagnie maritime belge transports и др./Комисия, T-24/93—T-26/93 и T-28/93, Recueil, стр. II-1201, наричано по-нататък „Решението CMB на Първоинстанционния съд“). При все това Първоинстанционният съд намалява размера на наложените глоби. По отношение на жалбоподателя глобата е намалена от 9,6 на 8,64 милиона екю.

5 Жалбоподателят и Dafra-Lines подават жалба срещу решението на Първоинстанционния съд. С Решение от 16 март 2000 г. по дело Compagnie maritime belge transports и др./Комисия (C-395/96 P и C-396/96 P, Recueil, стр. I-1365, наричано по-нататък „Решението CMB на Съда“) Съдът отхвърля всички правни основания на жалбата относно установяването на нарушенията в Решение 93/82. В точки 142—147 от своето решение Съдът обаче постановява, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е наложил глоби на отделните членове на Cewal в зависимост от степента на

участието им в нарушенията, въпреки че единствено Cewal е пряк адресат на известието за нарушения и следователно евентуален длъжник във връзка с глобата (като членовете на Cewal са получили единствено копие за изразяване на становище). Изхождайки от това, Съдът се произнася окончателно по спора и отменя членове 6 и 7 от Решение 93/82 относно наложените на членовете на Cewal глоби.

6 Вследствие от Решението СМВ на Съда Комисията възстановява на жалбоподателя размера на платената глоба.

7 На 15 април 2003 г. Комисията връчва на жалбоподателя ново известие за нарушения (наричано по-нататък „ИН 2003“), като го информира за намерението си да приеме ново решение за налагане на глоба за нарушенията на член 82 ЕО, посочени в член 2 от Решение 93/82, доколкото съображенията на Комисията по отношение на нарушенията и на участвалите в тях предприятия не са отменени в рамките на последователните жалби срещу Комисията.

8 С Решение 2005/480/ЕО от 30 април 2004 година относно процедура по прилагане на член 82 ЕО (дела COMP/D/32.448 и 32.450 — Compagnie maritime belge), (резюме в ОВ L 171, 2005 г., стр. 28, наричано по-нататък „спорното решение“) Комисията налага на жалбоподателя глоба в размер от 3,4 милиона евро за нарушенията на член 82 ЕО, установени с Решение 93/82, а именно в съображения 20—27: по отношение на споразумението с Office zaïrois de gestion du fret maritime (наричано по-нататък „Ogefrem“); в съображения 28 и 29: по отношение на черните списъци и на договорите за лоялност; в съображение 32: по отношение на „бойните кораби“ и в членове 2—5 от диспозитива на посоченото решение.

Производство и искания на страните

9 Жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Първоинстанционния съд на 8 юли 2004 г.

10 По предложение на съдията докладчик Първоинстанционният съд (четвърти състав) решава да започне устната фаза на производството. В рамките на процесуално-организационните действия Първоинстанционният съд отправя писмени въпроси до страните. Страните отговарят на тези въпроси в определените срокове.

11 Изказванията на страните и техните отговори на устните въпроси, поставени от Първоинстанционния съд, са изслушани в съдебното заседание от 20 ноември 2007 г.

12 Жалбоподателят иска от Първоинстанционния съд:

— да отмени спорното решение,

— при условията на евентуалност да намали размера на глобата,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

13 Комисията иска от Първоинстанционния съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

14 В подкрепа на своята жалба жалбоподателят се позовава на осем правни основания. Като основно искане първите четири правни основания целят отмяна на спорното решение и са изведени: първо, от нарушение на принципа на разумния срок и на правилата относно погасителната давност, второ, от нарушение на правото на защита, трето, от това, че в Решението СМВ на Съда последният не е „установил по безспорен“ начин злоупотребите, и четвърто, от „недостатъчност на мотивите и липса на обосновка“ на спорното решение. Първоинстанционният съд ще разгледа последователно първото, третото, второто и четвъртото правно основание.

15 Останалите четири правни основания целят при условията на евентуалност намаляване на размера на глобата и са изведени от дискриминационния характер на глобата (пето правно основание), от несъразмерния ѝ характер (шесто правно основание), от това, че глобата е била наложена в нарушение на обичайната практика на Комисията (седмо правно основание), и накрая — от злоупотреба с власт (осмо правно основание).

По исканията, целящи отмяна на спорното решение

По първото правно основание, изведено от нарушение на принципа на разумния срок и на правилата относно погасителната давност

— Доводи на страните

16 Жалбоподателят разделя настоящото правно основание на две части. От една страна, Комисията била приела спорното решение извън всякакъв разумен срок. От друга страна, последната била нарушила разпоредбите на Регламент (ЕИО) № 2988/74 на Съвета от 26 ноември 1974 година относно давността при налагане и изпълнение на санкции в областта на правото на транспорт и на конкуренция на Европейската икономическа общност (ОВ L 319, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 1, стр. 78).

17 По отношение на първата част жалбоподателят твърди, че спорното решение е прието несвоевременно, а именно повече от четири години след Решението СМВ на Съда. Това закъснение на Комисията, за което не било представено никакво обяснение, не можело да бъде обосновано от гледна точка на член 6, параграф 1 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ) и на член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, провъзгласена на 7 декември 2000 г. в Ница (ОВ C 364, 2000 г., стр. 1), на общностната съдебна практика и на тази на Европейския съд по правата на човека, с оглед по-специално на големия размер на глобата, на липсата на сложност на спорното решение (тъй като Комисията не е разгледала въпросните нарушения в Решение 93/82) и на обстоятелството, че закъснението не можело да се вмени на жалбоподателя. Понататък, както принципът на правна сигурност, така и този на оправданите правни очаквания, не допускали възможността Комисията да забавя неопределено упражняването на своите правомощия. При тези условия намаляването на размера на глобата от страна на Комисията, за да се отчете продължителността на процедурата, не било достатъчно. Още повече Комисията била нарушила

правото на защита на жалбоподателя, тъй като както Cewal, така и жалбоподателят вече не упражнявали дейност в съответния сектор и следователно не можели да се защитят ефективно поради трудността да бъдат намерени определени документи или да бъдат разпитани бивши служители.

18 Що се отнася да втората част, жалбоподателят твърди, че спорното решение е прието в нарушение на Регламент № 2988/74. Всъщност предвиденият в този регламент петгодишен давностен срок след прекратяване на нарушенията можел да се прекъсва или спира само при наличието на изчерпателно изброените в същия регламент условия. Освен това прекъсването на давността, което представлява изключение от принципа на петгодишната давност, трябвало да се тълкува стеснително (Решение на Първоинстанционния съд от 19 март 2003 г. по дело CMA CGM и др./Комисия, T-213/00, Recueil, стр. II-913, точка 484 и Решение на Съда от 24 юни 2004 г. по дело Handlbauer, C-278/02, Recueil, стр. I-6171, точка 40).

19 Тъй като известието за нарушения от 28 май 1990 г., вследствие на което е прието Решение 93/82 (наричано по-нататък „ИН 1990“), е било адресирано до Cewal, а не до жалбоподателя, който бил получил само копие за изразяване на становище в качеството му на член на Cewal (а не на евентуален адресат на решението за налагане на глоби), ИН 1990 не било прекъснало давността по отношение на жалбоподателя, който не бил предприятие, „идентифицирано“ като „участвал[о] в нарушението“ по смисъла на член 2, параграф 1 от Регламент № 2988/74. Същото се отнасяло mutatis mutandis до последвалите ИН 1990 актове, каквито са исканията за сведения, отправени до жалбоподателя, а не до Cewal. По същия начин, макар че е адресирано до жалбоподателя и е отменено в частта си относно глобата, Решение 93/83 не можело да се противопостави на жалбоподателя с оглед на давността, тъй като глобата представлявала единственият релевантен въпрос в областта на давността.

20 Във всички случаи според жалбоподателя Регламент № 2988/74 трябвало да се тълкува в светлината на висшите принципи на общностното право, които имат предимство пред вторичното право, каквито са принципът на правна сигурност, принципът за зачитане на правото на защита или принципът на разумния срок (Решение на Съда от 17 декември 1998 г. по дело Baustahlgewebe/Комисия, C-185/95 P, Recueil, стр. I-8417, точка 29), с които било несъвместимо дългото бездействие на Комисията, наблюдавано преди възобновяването на производството. В това отношение не можело да се прави позоваване на Решение по дело CMA CGM и др./Комисия, посочено по-горе. На съдебното заседание жалбоподателят твърди и че приетото разрешение в това съдебно решение не намирало приложение в настоящия случай, тъй като спорното решение е било прието след решение на Съда и междувременно Комисията не е извършила никакво разследване, защото в спорното решение последната просто се позовавала на окончателно установените в Решение 93/82 злоупотреби.

21 Комисията счита, че първото правно основание е неоснователно. Тя твърди по същество, че спорното решение е прието при спазване на правилата на Регламент № 2988/74 относно давността. В писмената защита и в своя отговор на писмените въпроси на Първоинстанционния съд Комисията се позовава на Решение по дело CMA CGM и др./Комисия, посочено по-горе, (точки 321—324) и твърди, че при липса на погасяване по давност по смисъла на Регламент № 2988/74 трябва да се отхвърли всяко друго приложение на принципа на разумния срок. Дори да се допусне обаче, че последният принцип е приложим и дори в допълнение към това — че е нарушено изискването за разумен срок, според Комисията подобна ситуация не можела да обоснове отмяната на спорното решение, доколкото жалбоподателят не доказва нарушение на правото му на защита. Извършеното от Комисията намаляване на размера на глобата не поставяло под въпрос тази гледна точка.

— Съображения на Първоинстанционния съд

22 В самото начало следва да се приеме за установено, че спорното решение, което цели изключително, от една страна, на основание на напълно идентични нарушения като установените в Решение 93/82 да наложи на жалбоподателя нова глоба в намален размер в сравнение с първоначалната глоба, отменена

с Решение СМВ на Съда, и от друга страна, да поправи процесуални нарушения, които са санкционирани в посоченото решение (съображения 1, 17, 41, 61 и 108 от спорното решение), следва да се разглежда изключително като решение за налагане на глоба по смисъла на член 19, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 4056/86 на Съвета от 22 декември 1986 година за определяне на подробни правила за прилагането на членове [81 ЕО] и [82 ЕО] по отношение на морския транспорт (ОВ L 378, стр. 4; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 2, стр. 3), а не като решение за установяване на нарушение по смисъла на член 11, параграф 2 от същия регламент. Всъщност злоупотребите са окончателно установени от Комисията в неотменените части на Решение 93/82 (вж. точка 8 по-горе, както и точки 55—60 по-долу).

23 От разпоредбите на Регламент № 2988/74 следва, че доколкото Комисията е наложила глоба, спорното решение трябва да е било прието при спазване на установените в този регламент правила относно давността, за да бъде законосъобразно. Ето защо преценката на първото правно основание следва да започне с проверка на втората му част и да се определи дали към датата на приемане на спорното решение, а именно 30 април 2004 г., е изтекъл давностният срок съгласно посочения регламент.

24 В член 1, параграф 1, буква б) от Регламент № 2988/74 е установен петгодишен давностен срок за налагане на глоби или санкции за нарушения като разглежданото. За продължаваните нарушения, каквото е налице в дадения случай, този срок започва да тече от прекратяването на нарушението (член 1, параграф 2).

25 Съгласно член 2 от Регламент № 2988/74 давността за налагане на санкции се прекъсва чрез всяко действие на Комисията, състоящо се в проучване или производство по налагане на санкции. Такова действие може по-специално да се състои в изпращане на писмено искане за информация (член 2, параграф 1, буква а) или на известие за нарушения (член 2, параграф 1, буква г), като подобно прекъсване произвежда действие по отношение на всички предприятия или сдружения от предприятия, които са участвали в нарушението (член 2, параграф 2).

26 Съгласно член 2, параграф 3 от Регламент № 2988/74 след всяко прекъсване започва да тече нова петгодишна давност в рамките на срок, два пъти по-голям от този на давността, т.е. десет години по отношение на разглежданите нарушения.

27 Освен това към давностния срок се добавя времето, през което давността е била спряна съгласно член 3 от Регламент № 2988/74, а именно за периода, през който решението на Комисията е предмет на висящо производство пред Съда (Решение на Съда от 15 октомври 2002 г. по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P—C-252/99 P и C-254/99 P, Recueil, стр. I-8375, наричано по-нататък „Решението PVC II на Съда“, точки 144—147, Решение на Първоинстанционния съд от 20 април 1999 г. по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, известно като „PVC II“, T-305/94—T-307/94, T-313/94—316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 и T-335/94, Recueil, стр. II-931, наричано по-нататък „Решението PVC II на Първоинстанционния съд“, точки 1098 и 1101).

28 Ето защо следва да се провери, от една страна, дали петгодишният давностен срок е спазен, и от друга страна, дали давността е била прекъсната, а при утвърдителен отговор — дали Комисията е спазила също десетгодишния давностен срок.

29 Следва да се припомни, че съгласно Решение 93/82 и евентуално съгласно направените от Първоинстанционния съд констатации в неговото Решение CMB (точки 241 и 242) споразумението с Ogefrem е действало до края на септември 1989 г., а споразуменията за лоялност — до края на ноември 1989 г. На последно място, т.нар. практика „бойни кораби“ е приключила в края на ноември 1989 г. От това следва, че давностният срок е започнал да тече най-късно в края на септември 1989 г.

30 Що се отнася на първо място до петгодишния давностен срок, той е бил прекъснат съобразно член 2, параграф 1, буква г) от Регламент № 2988/74 с връчването на ИН 1990 на Cewal.

31 Жалбоподателят оспорва този факт с мотива, че той не е бил адресат на ИН 1990, което е отправено до Cewal. Първоинстанционният съд обаче счита, че такъв довод не може да бъде приет. Всъщност съгласно текста на член 2, параграф 2 от Регламент № 2988/74 прекъсването на давността произвежда действие по отношение на всички предприятия, участвали в разглежданото нарушение. В това отношение е безспорно, че жалбоподателят е участвал в нарушенията, дори да не е бил „идентифициран“ като такъв участник в ИН 1990 (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 16 ноември 2006 г. по дело Peróxidos Orgánicos/Комисия, T-120/04, Recueil, стр. II-4441, точка 47).

32 Необходимо е по-нататък да се припомни, че писмените искания за информация, които са независими от известието за нарушените актове, прекъсват давността, при условие че са необходими за проучването или за производството по налагане на санкции (Решение по дело CMA CGM и др./Комисия, посочено по-горе, точка 487). В това отношение няма голямо значение обстоятелството, че посочените искания следват ИН 1990. Трябва да се приеме prima facie, че разглежданите искания за информация са необходими за проучването или за производството по налагане на санкции. Освен това в случая жалбоподателят не оспорва по никакъв начин, че разглежданите искания за информация са били необходими. Следователно посочените искания за информация също са прекъснали давността.

33 Що се отнася до Решение 93/82, което не е отменено в частите, установяващи участието на жалбоподателя в нарушенията на член 82 ЕО по смисъла на член 2, параграф 1 от Регламент № 2988/74, то продължава да действа, по-специално във връзка с прекъсването на давността по отношение на жалбоподателя.

34 На следващо място, съгласно член 3 от Регламент № 2988/74 петгодишният давностен срок е прекъснат, докато трае производството относно жалбата срещу Решение 93/82 както пред Първоинстанционния съд, така и пред Съда (от 19 март 1993 г. до 16 март 2000 г., без да е необходимо произнасяне за периода от постановяването на Решението СМВ на Първоинстанционния съд до сезирането на Съда).

35 След произнасянето на Решението СМВ на Съда най-дългият период за целите на изчисляването на давностния срок е този, който е продължил до връчването на жалбоподателя на ИН 2003 (15 април 2003 г.). Този период с продължителност около тридесет и седем месеца е по-малък от пет години. Тъй като след спиране на давността не е изтекъл период, по-дълъг от пет години, считано от прекратяването на злоупотребите, се налага изводът, че петгодишният давностен срок е бил спазен.

36 Що се отнася на следващо място до десетгодишния давностен срок, се налага изводът, че в случая той все още тече, тъй като ИН 1990 е спряло давността. По време на периода от около четиринадесет години и половина, изтекъл от прекратяването на злоупотребите, в зависимост от конкретната злоупотреба между края на септември 1989 г., съответно декември 1989 г. и връчването на жалбоподателя на спорното решение (30 април 2004 г.), десетгодишният давностен срок е бил спрян, докато трае производството относно жалбата срещу Решение 93/82, т.е. за около седем години.

37 От това следва, че тъй като периодът между прекратяването на злоупотребите и приемането на спорното решение, отделно от времето, през което давността е била спряна, не надвишава десет години, десетгодишният давностен срок по смисъла на член 2, параграф 3 от Регламент № 2988/74 също е бил спазен.

38 Следователно спорното решение е прието при спазване на Регламент № 2988/74.

39 Ето защо сега следва да се провери приложимостта към настоящото дело на принципа на разумния срок. Този принцип, който е възпроизведен като част от принципа на добра администрация в член 41, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз, е задължителен за всички общностни административни процедури (Решение на Първоинстанционния съд от 13 януари 2004 г. по дело JCB Service/Комисия, T-67/01, Recueil, стр. II-49, точка 36).

40 Между страните съществува спор по въпроса дали принципът на разумния спор се прилага в настоящия случай (вж. точки 20 и 21 по-горе).

41 В решението си по дело CMA CGM и др./Комисия, посочено по-горе (точка 324) Първоинстанционният съд е постановил, че Регламент № 2988/74 въвежда изчерпателна правна уредба, уреждаща подробно сроковете, в които Комисията има право да налага глоби на предприятия, по отношение на които са започнати процедури за прилагане на общностните норми относно конкуренцията, без да засяга основното изискване за правна сигурност. При наличието на тази правна уредба всички съображения, свързани със задължението на Комисията да упражни своето правомощие да налага глоби в разумен срок, следва да се отхвърлят. В производството по обжалване Съдът мълчаливо е потвърдил посочената по-горе преценка на Първоинстанционния съд (Определение на Съда от 28 октомври 2004 г. по дело Комисия/CMA CGM и др., C-236/03 P, точка 35).

42 Следва да се приеме, че приетото Решение по дело CMA CGM и др./Комисия, посочено по-горе, потвърдено с посоченото определение на Съда, е напълно приложимо в настоящия случай. Всъщност по дело CMA CGM и др./Комисия, посочено по-горе, жалбоподателите се ограничават до позоваване на нарушение на принципа на разумния срок не с цел отмяна на обжалваното решение, а в подкрепа на правното им основание, целящо отмяна на наложените им глоби или намаляването на техния размер. Тъй като обаче спорното решение представлява решение за налагане на глоба по смисъла на член 19, параграф 2 от Регламент № 4056/86 (вж. точка 22 по-горе), настоящото правно основание, което се отнася до неговата отмяна, в действителност има за цел отмяна на наложената с това решение глоба. Освен това Комисията е приела спорното решение при спазване

на давностните срокове, предвидени с Регламент № 2988/74. При тези условия няма никакво основание да се приеме решение, различно от това на Първоинстанционния съд по дело CMA CGM и др./Комисия, посочено по-горе.

43 По отношение на доводите, които впрочем едва бегло са споменати от жалбоподателя (вж. точка 20 по-горе) и целят по настоящото дело да не се прилага решението, прието по дело CMA CGM и др./Комисия, посочено по-горе, трябва да се констатира, че те не издържат на анализа. Що се отнася до позоваването на принципа на правна сигурност, следва да се припомни, че във второто съображение от Регламент № 2988/74 изрично е взета предвид необходимостта да се осигури правната сигурност именно чрез въвеждането на принципа на давността (Решение по дело CMA CGM и др./Комисия, посочено по-горе, точка 322). Що се отнася до принципа на зачитане на правото на защита, следва да се припомни, че докато не е изтекла предвидената в Регламент № 2988/74 погасителна давност, за всяко предприятие или сдружение от предприятия, по отношение на което се провежда разследване в областта на конкуренцията на основание на Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 година — Първи регламент за прилагане на членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ 1962, 13, стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3), съществува несигурност по отношение на края на тази процедура и на евентуалното налагане на глоби или други санкции. Ето защо запазването на тази несигурност е характерно за процедурите по прилагане на Регламент № 17 и само по себе си не представлява нарушение на правото на защита (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 16 декември 2003 г. по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied и Technische Unie/Комисия, T-5/00 и T-6/00, Recueil, стр. II-5761, точка 91, приложимо по аналогия за разследванията, извършени на основание на Регламент № 4056/86, което решение не е отменено в тази част от Съда).

44 Що се отнася до довода, посочен от жалбоподателя на съдебното заседание и възпроизведен в точка 20 по-горе, следва да се приеме за установено, че никоя разпоредба на Регламент № 2988/74 не подкрепя подобен довод и следователно той трябва да се отхвърли.

45 По-нататък, що се отнася до прилагането на правилата на конкуренцията, надвишаването на разумния срок може да бъде основание за отмяна само в случай на решение за установяване на нарушения, доколкото е установено, че нарушаването на този принцип е довело до накърняване на правото на защита на засегнатите предприятия. Извън тази специфична хипотеза неизпълнението на задължението за произнасяне в разумен срок е ирелевантно за действителността на административното производство (Решение на Първоинстанционния съд по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektronisch Gebied и Technische Unie/Комисия, посочено по-горе, точка 74, и цитираната съдебна практика).

46 Освен това според вече установената и възприета от общностния съд практика приетото по справедливост решение на Комисията да намали размера на глобата с оглед продължителността на процедурата спада към правото на преценка на Комисията в областта на определянето на глоби и в случая не може да обезсили неприложимостта на принципа на разумния срок (вж. в този смисъл Решение по дело CMA CGM и др./Комисия, посочено по-горе, точка 325).

47 От гореизложеното следва, че въпреки късното приемане на спорното решение от Комисията, тъй като давностният срок по смисъла на Регламент № 2988/74 е бил спазен, принципът на разумния срок не може да намери приложение.

48 Без да е нужно в рамките на настоящото правно основание да се разглежда посоченото в точка 17 по-горе оплакване на жалбоподателя, изведено от твърдяно нарушение на правото му на защита, което ще бъде разгледано в рамките на третото правно основание (вж. точка 78 по-долу), първото правно основание следва да се отхвърли като неоснователно.

По третото правно основание, изведено липса на безспорно установяване на злоупотребите в Решение СМВ на Съда

— Доводи на страните

49 Жалбоподателят упреква по същество Комисията, че в спорното решение не е проверила отново съществуването на нарушенията, установени с Решение 93/82, с мотива, че последните „не подлежат на обжалване“ (съображение 48 от спорното решение). Ето защо било необяснимо това, че не могат да се оспорят самите основания на спорното решение.

50 На първо място, в спорното решение Комисията неправилно са позовавала на Решение СМВ на Съда и на Решение СМВ на Първоинстанционния съд по отношение на свързваната с тези съдебни решения сила на пресъдено нещо. Всъщност според жалбоподателя, за да може решение на Съда да има сила на пресъдено нещо, то трябва да се отнася до същите страни, същите правни основания и най-вече същите актове (Решение на Първоинстанционния съд от 12 декември 1996 г. по дело Altmann и др./Комисия, T-177/94 и T-377/94, Recueil, стр. II-2041, точки 50—52). В случая обаче обжалваният акт бил различен от Решение 93/82. Освен това „множество правни основания“ не били повдигнати в рамките на производството, свързано с жалбата срещу Решение 93/82. Накрая, не можело да се допусне отделното приемане на спорното решение въз основа на приетото дванадесет години по-рано Решение 93/82.

51 На второ място, тъй като конкурентното право спада „принципно към наказателното право“ и тъй като „основните права, приложими в наказателното право […] се прилагат за процедурите в конкурентното право, които приключват с глоба“ (Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело Hüls/Комисия, C-199/92 P, Recueil, стр. I-4287, точка 150, което съответства на практиката на Европейския

съд по правата на човека), от „приложимите общи принципи“, както и, по-специално, от член 49 от Хартата на основните права на Европейския съюз и от член 15 от Пакта на ООН за граждански и политически права следвало, че трябва да се приложи по-благоприятният закон. Следователно в съответствие с максимата tempus regit actum законосъобразността на обжалвания акт трябвало да се преценява в зависимост от съществуващите към момента на неговото приемане фактически и правни обстоятелства. След приемането на Решение 93/82 обаче приложимото право било претърпяло основно развитие в полза на жалбоподателя. Според жалбоподателя принципът на правна сигурност, на който се позовава Комисията, не можел да попречи тя да отчете това развитие. Напротив той създавал задължение за нея да вземе предвид това развитие по силата на принципа nulla poena sine lege, който е „основно свързан с принципа на правна сигурност“, както и на член 7 от Европейската конвенция за правата на човека, и на член 49 от Хартата на основните права на Европейския съюз.

52 На трето място, много обстоятелства, настъпили след Решение 93/82, установявали погрешния характер на първоначалните обвинения и не можело да бъдат пренебрегнати от Комисията.

53 На четвърто място, неточният характер на първоначалните твърдения за нарушения бил попречил на жалбоподателя да ги оспори.

54 Комисията счита, че нито един от доводите в подкрепа на настоящото правно основание не е основателен. В нарушение на принципите на силата на пресъдено нещо и на правната сигурност тези доводи поставяли под въпрос разрешението, прието в Решение СМВ на Съда и в Решение СМВ на Първоинстанционния съд, както и действителността на неотменените части на Решение 93/82, и по-специално на тези, в които са установени разглежданите злоупотреби. По-

нататък Комисията оспорва наказателния характер на общностното конкурентно право и твърдяното благоприятно за жалбоподателя развитие на последното.

— Съображения на Първоинстанционния съд

55 Важно е да се припомни в самото начало, че Съдът е признал основното значение на принципа на зачитане силата на окончателно пресъдено нещо както в общностния правен ред, така и в националните правни системи. Всъщност, за да се гарантира стабилността на правото и на правоотношенията, както и доброто правораздаване, е необходимо съдебните решения, които са станали окончателни след изчерпване на наличните способи за защита или след изтичане на предвидените за тази защита срокове, да не могат повече да бъдат оспорени (Решение на Съда от 30 септември 2003 г. по дело Köbler, C-224/01, Recueil, стр. I-10239, точка 38 и Решение на Съда от 16 март 2006 г. по дело Kapferer, C-234/04, Recueil, стр. I-2585, точка 20).

56 Съображенията относно фактическите и правни обстоятелства придобиват окончателна сила на пресъдено нещо, след като тези въпроси действително или по необходимост са разрешени със съдебно решение и не са засегнати от частичната отмяна на това решение (Решение по дело PVC II на Първоинстанционния съд, точка 77, вж. също в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 28 февруари 2002 г. по дело Cascades/Комисия, T-308/94, Recueil, стр. II-813, точка 70).

57 Следователно фактическите и правни въпроси, които действително или по необходимост са разрешени с Решението CMB на Съда и с Решението CMB на Първоинстанционния съд, доколкото не са засегнати от частичната отмяна на Решението CMB на Първоинстанционния съд, са придобили сила на окончателно

пресъдено нещо. Следователно всички страни по Решение СМВ на Съда включително жалбоподателят и Комисията не могат отново да поставят за разглеждане това, което вече е било отсъдено.

58 Позоваването от страна на жалбоподателя на Решение по дело Altmann и др./Комисия, посочено по-горе, не може да постави под въпрос това заключение. Всъщност, както впрочем отбелязва Комисията, посоченото решение е постановено в контекста на възражение за недопустимост, докато допустимостта на настоящата жалба не е оспорена. Следователно е ирелевантно Решение по дело Altmann и др./Комисия, посочено по-горе, вписващо се в рамките на постоянната съдебна практика, според която силата на пресъдено нещо на решение на Съда може да попречи на допустимостта на последваща жалба или иск само ако двете жалби или двата иска противопоставят същите страни, ако имат същия предмет и същото основание (вж. в този смисъл Решение на Съда от 19 септември 1985 г. по дело Hoogovens Groep/Комисия, 172/83 и 226/83, Recueil, стр. 2831, точка 9, Решение на Съда от 22 септември 1988 г. по дело Франция/Парламент, 358/85 и 51/86, Recueil, стр. 4821, точка 12 и Решение на Първоинстанционния съд от 8 март 1990 г. по дело Maindiaux и др./Икономически и социален комитет, T-28/89, Recueil, стр. II-59, точка 23).

59 Следва да се припомни също, че по силата на принципа на правната сигурност актовете на общностните институции се ползват от презумпция за действителност и произвеждат правни последици, докато не бъдат оттеглени, отменени в рамките на жалба за отмяна или обявени за недействителни вследствие на преюдициално запитване или на възражение за незаконосъобразност (Решение на Съда от 5 октомври 2004 г. по дело Комисия/Гърция, C-475/01, Recueil, стр. I-8923, точка 18 и следващи). По-нататък принципът на правната сигурност не допуска и поставянето под въпрос на окончателния характер на актовете на общностните институции, след като предвиденият в член 230 ЕО срок за тяхното обжалване е изтекъл, дори в рамките на възражение за незаконосъобразност (Решение на Съда от 30 януари 1997 г. по дело Wiljo, C-178/95, Recueil, стр. I-585, точка 19 и Решение на Съда от 15 февруари 2001 г. по дело Nachi Europe, C-239/99, Recueil, стр. I-1197, точка 29, вж. също в този смисъл Решение на Съда от 9 март 1994 г. по дело TWD, C-188/92, Recueil, стр. I-833, точка 16).

60 Ето защо неотменените части от Решение 93/82, които вече не подлежат на обжалване, представляват окончателно част от общностния правен ред и произвеждат правните си последици. Това е така по-специално по отношение на частите от Решение 93/82, които се отнасят до участието на жалбоподателя в установените злоупотреби, доколкото отмяната на глобата (т.е. само на членове 6 и 7 от диспозитива на Решение 93/82) с Решението CMB на Съда с мотиви от изцяло процесуално естество по никакъв начин не засяга законосъобразността на посочените части от Решение 93/82. Тази законосъобразност впрочем не се оспорва от жалбоподателя.

61 От това следва, че трябва да се отхвърли като неоснователен доводът на жалбоподателя, според който по време на свързаното с жалбата срещу Решение 93/82 производство не са били изтъкнати други правни основания. Всъщност приемането на подобен довод би означавало да се поставят под въпрос станалите окончателни части на Решение 93/82 в нарушение на принципа на правната сигурност.

62 От това следва също, че Комисията е можела правомерно да основе спорното решение на неотменените части от Решение 93/82, за да наложи на жалбоподателя глоба като санкция за установените в това решение злоупотреби.

63 В това отношение нито Регламент № 4056/86, нито Регламент № 17 изрично изключват формално отделното приемане въз основа на две различни правни основания, на два отделни акта, а именно този, с който се установява нарушението (в случая на Регламент № 4056/86 — на основание член 11, параграф 1 от него), и този, с който се налага глобата (на основание член 19, параграф 2 от същия регламент).

64 По-нататък, без значение е обстоятелството, че между приемането на Решение 93/82 и на спорното решение е изтекъл период от дванадесет години, доколкото последното решение е прието при спазване на давностните срокове с оглед на Регламент № 2988/74.

65 Що се отнася до довода на жалбоподателя във връзка с твърдяното наказателно естество на общностното материално конкурентно право и на съответстващата необходимост Комисията да вземе предвид в спорното решение претендираното благоприятно за жалбоподателя развитие на това право, този довод също трябва да се отхвърли.

66 Всъщност предпоставката на последния е погрешна. От текста на член 19, параграф 4 от Регламент № 4056/86 следва, че дори глобите, които са наложени в приложение на тази разпоредба, нямат наказателен характер. Освен това е прието, че ефективността на общностното конкурентно право би била сериозно засегната, ако се приеме тезата, че конкурентното право спада към наказателното право (вж. в този смисъл Решение на Съда от 18 септември 2003 г. по дело Volkswagen/Комисия, C-338/00 P, Recueil, стр. I-9189, точка 97). В допълнение трябва да се отбележи, че Решение по дело Hüls/Комисия, посочено по-горе, на което се позовава жалбоподателят, е ирелевантно, тъй като в посоченото решение Съдът е постановил само, че принципът на презумпцията за невиновност се прилага за процедурите относно нарушения на приложимите по отношение на предприятията норми относно конкуренцията, които могат да приключат с налагане на глоби или на периодични имуществени санкции (точка 150). Накрая се налага изводът, че жалбоподателят не представя никакви други надлежни доводи в подкрепа на неговата теза, която трябва да бъде отхвърлена.

67 От това следва, че доводът на жалбоподателя трябва да се отхвърли, без да е необходимо да се разглежда въпросът дали нормите относно конкуренцията, с оглед на които разглежданите нарушения са били установени и санкционирани в Решение 93/82, са станали по-благоприятни за жалбоподателя или не, в периода между Решението СМВ на Съда, което потвърждава възприетите в Решение 93/82 съображения относно установяването на нарушенията и спорното решение. Субсидиарно следва да се отбележи, че дори да се допусне, че конкурентното право се е развило в благоприятна за жалбоподателя посока, което последният не доказва по никакъв начин, частите на Решение 93/82, с които се установяват нарушенията и участието на жалбоподателя в тях, не могат да бъдат засегнати, тъй като в противен случай ще бъде нарушен принципът на правната сигурност и този на силата на пресъдено нещо.

68 Що се отнася до довода на жалбоподателя относно твърдените нови обстоятелства, настъпили след Решение 93/82, следва да се приеме, че дори да се допусне, че са доказани, тези обстоятелства не могат да бъдат взети предвид поради принципа на силата на пресъдено нещо, който се прилага и за Комисията, и принципа на правната сигурност, както и поради обстоятелството, че сложните преценки на Комисията, по-специално в областта на конкуренцията, трябва да се разглеждат единствено въз основа на данните, с които тя е разполагала към момента на извършване на преценката (Решение на Първоинстанционния съд от 28 март 2000 г. по дело T. Port/Комисия, T-251/97, Recueil, стр. II-1175, точка 38).

69 На последно място, доводът, изведен от претендирано неточния характер на първоначалните твърдения за нарушения, който произхожда само от едно твърдение, също трябва да се отхвърли, доколкото жалбоподателят не е доказал, че положението му би могло да бъде различно, ако според него първоначалните твърдения за нарушения не са били неточни.

70 От гореизложеното следва, че третото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

По второто правно основание, изведено от нарушение на правото на защита

— Доводи на страните

71 Жалбоподателят твърди, че е било нарушено правото му на защита, тъй като въпреки промените в правото по „основни въпроси“ Комисията е отказала да обсъди съществуването на злоупотребата и е ограничила разискването до глобата. Тъй като обаче жалбоподателят бил получил само „копие за изразяване на становище“ от ИН 1990, в онзи момент той не можел да се защити, така, както би се защитил пряк адресат на известието за нарушения и евентуален длъжник по глоба. Тъй като Съдът бил отменил глобата, наложена на жалбоподателя с Решение 93/82, с мотива, че ИН 1990 не е било адресирано до него, следователно Комисията трябвало да започне отново цялата процедура, като изпрати „цялостно“ известие за нарушения на жалбоподателя, т.е. като му даде възможност да обсъди установените в Решение 93/82 нарушения. Ето защо

ИН 2003 не изпълнявало функцията си, която се състои в това да достави всички необходими сведения на предприятията, за да могат те да упражнят ефективно своята защита преди Комисията да приеме окончателно решение (Решение на Съда от 31 март 1993 г. по дело Ahlström Osakeyhtiö и др./Комисия, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 и C-125/85—C-129/85, Recueil, стр. I-1307, I-1594, точка 42).

72 Комисията твърди, че за разлика от друго предприятие, което също е адресат на Решение 93/82 и го е обжалвало, жалбоподателят е решил да се позове на тези доводи в рамките на производството по обжалване на Решение 93/82 само по отношение на глобата, като по този начин бил показал, че към този момент е приемал защитата си за надлежна по отношение установяването на нарушенията. На следващо място, Комисията поддържа, че принципът на правната сигурност не позволява на жалбоподателя да повдигне тези доводи в рамките на настоящото производство и се позовава в това отношение на Решение PVC II на Съда (точка 73), според което процедурата, което има за цел да замести отменен акт, може да започне отново оттам, където е установена незаконосъобразността. Този принцип трябвало да се приложи a fortiori в настоящия случай, тъй като Решение 93/82 е отменено с Решение СМВ на Съда само в частта относно глобите. На последно място, Комисията отбелязва, че в настоящото дело първоначалното процесуално нарушение е било отстранено, тъй като жалбоподателят е адресат на ИН 2003, което го информира, че може да му бъде наложена глоба индивидуално.

— Съображения на Първоинстанционния съд

73 Чрез настоящото правно основание жалбоподателят твърди, че обстоятелството, че е имал пълна възможност да оспори съществуването на нарушенията по време производството по обжалване на Решение 93/82, но не и по време на

административна процедура преди приемането на това решение, съставлявало нарушение на правото му на защита по време на предхождащата приемането на това решение административна процедура.

74 На съдебното заседание жалбоподателят е запитан по какъв начин би могъл да осигури защитата си по-добре, ако беше пряк адресат на ИН 1990, в сравнение с осигурената му от Cewal защита като член на линейната конференция. Жалбоподателят обаче не представя нито един убедителен отговор. Всъщност той се ограничава до посочване на компромиса, който според него е водещ за всяка линия на защита на една професионална асоциация, чиито членове са конкуренти и имат различни, дори противоположни интереси. Първоинстанционният съд счита, че един толкова общ довод не е убедителен в настоящия случай, доколкото именно всички членове на Cewal без изключение имат интерес да оспорят съществуването на установените от Комисията нарушения в ИН 1990.

75 Жалбоподателят обаче трябва да представи ясно доказателство, че положението му е можело да бъде различно, т.е. че Решение 93/82 е можело да бъде прието с друго съдържание, що се отнася до установяването на нарушенията, които се твърди, че е извършил, ако му е била дадена възможност да представи своето становище не като адресат на копие от ИН 1990, а като пряк адресат на посоченото известие за нарушения. В това отношение следва да се припомни, че жалбоподателят е бил поканен формално не само да представи своето писмено становище относно ИН 1990 — възможност, която той действително е използвал, но и да участва в административната среща, проведена в негово присъствие на 22 октомври 1990 г.

76 Във всички случаи, дори да се допусне, че жалбоподателят не е могъл да осигури оптимално своята защита, що се отнася до установяването на нарушенията по време на първоначалната административна процедура, което той не е доказал, позоваването на това твърдяно нарушение на правото му на защита не може да се приеме в настоящото дело, доколкото Решение 93/82 е станало окончателно по отношение на установяването на нарушенията. Всъщност следва да се припомни,

че принципът на правната сигурност не допуска поставянето под въпрос на неотменените части от Решение 93/82 (вж. точки 59—61 по-горе).

77 Освен това следва да се подчертае, че ИН 2003 идентифицира жалбоподателя като адресат на глобата. Жалбоподателят е представил обстоен отговор на това известие, като е оспорил нарушенията, що се отнася до тяхното установяване, без обаче да изтъкне нито един довод, който малко или много да е сходен с настоящото правно основание. Приетите от Комисията твърдения за нарушения в спорното решение са напълно идентични с тези, които се съдържат в ИН 2003 (които от своя страна са идентични с тези, които се съдържат в Решение 93/82). Освен това жалбоподателят е бил изслушан от служителя по изслушването. Предложен му е достъп до преписката. Следователно той е имал възможност да упражни формално правото си на защита. Ето защо, противно на неговите твърдения, ИН 2003 е изпълнило изцяло своята функция.

78 Що се отнася на последно място, до твърдяното нарушение на правото на защита на жалбоподателя, изтъкнато в рамките на първото правно основание и произтичащо от обстоятелството, че поради изминалото време от приемането на Решение 93/82 жалбоподателят не е могъл да намери стари документи или бивши служители (вж. точка 17 по-горе), следва да се приеме, че той не представя също така доказателство за подобно нарушение, нито посочва точно кои документи или кои показания са щели да му бъдат полезни. Освен това следва да се припомни, че жалбоподателят не се е възползвал от предоставената му възможност за достъп до преписката (съображение 49 от спорното решение), въпреки че в нея са били включени всички документи, както посочва Комисията на съдебното заседание. При всички случаи споменатите от жалбоподателя документи, които твърди, че липсват, изглежда се отнасят до съществуването на злоупотребите. Тъй като последните обаче са окончателно установени в Решение 93/82, съществуването им не може да се обсъжда отново, за да не се нарушат принципите на силата на пресъдено нещо и на правната сигурност.

79 От гореизложеното следва, че второто правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

По четвъртото правно основание, изведено от недостатъчност на мотивите и от липса на обосноваване на спорното решение

— Доводи на страните

80 Жалбоподателят поддържа по същество, че спорното решение е недостатъчно мотивирано, тъй като Комисията не била доказала нито господстващото положение на Cewal, нито съществуването на което и да е от твърдените три нарушения, които са идентифицирани, нито техния ефект на затваряне на пазара по смисъла на член 82 ЕО. По-нататък спорното решение не давало възможност на Първоинстанционния съд да осъществи контрол по отношение на основателността и на размера на глобата в рамките на своята пълна юрисдикция.

81 Комисията по същество отговаря, че настоящото правно основание, което е свързано с второто правно основание и се смесва с третото, трябва да се отхвърли. Всъщност в явно нарушение на сроковете за обжалване, на принципа на правна сигурност и на принципа на силата на пресъдено нещо то целяло преразглеждане не само на основателността на неотменените части на Решение 93/82, но и на частите от Решение СМВ на Съда и от Решение СМВ на Първоинстанционния съд, и двете окончателни, с които се отхвърлят правните основания, насочени към отмяна на Решение 93/82, що се отнася до установяването на извършените злоупотреби от жалбоподателя.

— Съображения на Първоинстанционния съд

82 Според постоянната съдебна практика задължението за мотивиране представлява съществено процесуално изискване, което трябва да се разграничава от въпроса за обосноваността на мотивите, тъй като той спада към законосъобразността по същество на спорния акт. В тази перспектива изискванията от член 253 ЕО мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която го

издава, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка и да защитят правата си, а на Съда — да упражни своя контрол (Решение на Съда от 13 март 1985 г. по дело Нидерландия и Leeuwarder Papierwarenfabriek/Комисия, 296/82 и 318/82, Recueil, стр. 809, точка 19 и Решение на Съда от 19 септември 2002 г. по дело Испания/Комисия, C-114/00, Recueil, стр. I-7657, точка 62). По отношение на решение, прието съобразно член 82 ЕО, този принцип изисква спорното решение да посочва фактическите елементи, от които зависи правната обосновка на мярката и съображенията за приемане на решението (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 30 януари 2007 г. по дело France Télécom/Комисия, T-340/03, Сборник, стр. II-107, точка 57, което не е обжалвано по този въпрос).

83 В действителност настоящото правно основание се основава на презумпцията, според която Комисията е трябвало да разгледа отново делото, що се отнася до установяването на фактите. Спорното решение обаче представлява решение за налагане на глоба по смисъла на член 19, параграф 2 от Регламент № 2988/74 (вж. точка 22 по-горе). Изискуемите мотиви относно глобата са представени в съображения 67—111 от спорното решение. Освен това възприетият подход в спорното решение глобата да бъде наложена на основание неотменените окончателни части от Решение 93/82, доколкото с тях се установяват злоупотребите, е приет за основателен в рамките на съображенията по отношение на третото правно основание. Ясно е също така, че този подход е надлежно обоснован от Комисията. Всъщност от тълкуването на спорното решение (съображения 17 и 41), както и от тълкуването на ИН 2003 (по-специално съображение 27) произтича, че що се отнася до съществуването на извършените от жалбоподателя злоупотреби, Комисията чисто и просто се е позовала на частите от Решение 93/82, които установяват посочените нарушения, резюме на които се съдържа в спорното решение (съображения 21—40). Комисията посочва в спорното решение (съображения 42—46) и че тези неотменени части от Решение 93/82 са станали окончателни по силата на принципа на правната сигурност и на принципа на силата на пресъдено нещо.

84 Следователно не може да се оспори обстоятелството, че жалбоподателят е имал възможност да се запознае с всички основания на спорното решение. Следва освен това да се констатира, че Първоинстанционният съд е имал пълна възможност да упражни своя контрол за законосъобразност на спорното решение.

85 От гореизложеното следва, че спорното решение е достатъчно мотивирано.

86 При тези условия четвъртото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

По исканията, направени при условията за евентуалност, които имат за цел намаляване на наложената глоба

По петото правно основание, изведено от дискриминационния характер на глобата

— Доводи на страните

87 Жалбоподателят поддържа, че налагането му на „почти цялата“ глоба е дискриминационно. Всъщност глоба трябвало да бъде наложена и на Compagnie maritime du Congo (наричана по-нататък „CMDC“) с предишно наименование Compagnie maritime zaïroise (наричана по-нататък „CMZ“), която компания при прилагането на установената в член 3, буква д) от Регламент № 4056/86 система за разпределение на товари е била най-облагодетелствана от злоупотребите поради преобладаващата ѝ част в обединението на приходите. Освен това принадлежността на председателя на генералния секретариат на Cewal към управлението на жалбоподателя и обстоятелството, че генералният секретариат на Cewal бил разположен в същата сграда като този на жалбоподателя, както и посочените в спорното решение практики, за които се твърди, че са утвърдили надмощието на жалбоподателя, не представлявали убедителни мотиви. Всъщност Cewal било отделно образувание от своите членове и всички негови решения се взимали с единодушие или с мнозинство от две трети от членовете му. Доводът, свързан с придобиването на контрола над Dafra-Lines и над Deutsche Afrika Linien-Woermann Linie от ответника, също не бил убедителен. Всъщност датите на придобиването не съвпадали с периода, през който били извършени твърдените злоупотреби. Що се отнася до продажбата или до прехвърлянето на права от CMZ на жалбоподателя или на Cewal, ставало въпрос само за краткосрочни

споразумения между жалбоподателя и CMZ, по време на които последното продължавало да упражнява изцяло ролята си на морски оператор. CMZ било използвало отново собствените си кораби през 1993 г. Освен това тази практика била осъществена след твърдените нарушения. През периода на нарушенията CMZ осигурявало редовни превозвачески услуги. CMDC било единственият член на Cewal, който все още извършва дейност по линията Европа—Заир (станала Република Конго). По-нататък подходът на Комисията, според който жалбоподателят носи най-голяма отговорност в рамките на Cewal и действията му имат значително влияние върху пазара, противоречал на практиката на Комисията и на теорията за съвместното господстващо положение. На последно място, към момента на приемането на спорното решение CMDC не се намирало в затруднено финансово положение, което е основанието, поради което не му е била наложена глоба от Комисията в Решение 93/82, докато жалбоподателят бил изпитвал подобни трудности.

88 При тези условия „единственото основание“ в подкрепа на това, че на CMDC не е била наложена глоба, посочено в съображение 88 от спорното решение, според което нито един от другите членове на Cewal „не можел да твърди, че се намира в идентично положение с това на CMZ […] [което] е трябвало да се раздели със своите кораби и да не се занимава повече с морски транспорт“, не било убедително. Всъщност именно жалбоподателят се намирал понастоящем в положение вече да не притежава кораби и да не извършва дейност в областта на морския транспорт. Ето защо, обратно на това съображенията на Комисията давали основание глобата да бъде заплатена не от жалбоподателя, а от CMDC.

89 По-нататък според жалбоподателя Комисията е признала, че е взела предвид 2003 г., а не 1992 г., като референтна година за определянето на размера на глобата. При тези условия Комисията трябвало да провери дискриминационния характер на глобата през 2004 г. и да вземе предвид обстоятелството, че CMDC

понастоящем извършва дейност в разглеждания сектор и вече не изпитва трудностите, поради които Комисията не му е наложила глоба в Решение 93/82.

90 По същия начин Комисията не можела да се позове надлежно на Решение CMB на Първоинстанционния съд, който се е произнесъл с оглед на положението през 1992 г., за да отхвърли оплакването, свързано с равното третиране. Напротив, ако се приложи за случая на жалбоподателя през 2004 г., точка 237 от Решение CMB на Първоинстанционния съд трябвало да доведе до освобождаване на ответника от всякаква глоба, тъй като той вече не упражнявал разглежданата дейност.

91 Комисията оспорва тези доводи.

— Съображения на Първоинстанционния съд

92 Следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика принципът на равно третиране е нарушен само когато се третират по различен начин сходни положения или се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (Решение на Първоинстанционния съд от 29 ноември 2005 г. по дело Union Pigments/Комисия, T-62/02, Recueil, стр. II-5057, точки 155 и 156, Решение на Първоинстанционния съд от 6 декември 2005 г. по дело Brouwerij Haacht/Комисия, T-48/02, Recueil, стр. II-5259, точка 108 и Решение на Първоинстанционния съд от 5 декември 2006 г. по дело Westfalen Gassen Nederland/Комисия по дело T-303/02, Recueil, стр. II-4567, точка 152).

93 В случая жалбоподателят твърди, че е бил дискриминиран по отношение на други предприятия — членове на Cewal, и в частност по отношение на CMDC, на което

не е наложена глоба при приемането на спорното решение, въпреки че според твърденията на жалбоподателя се е намирало в ситуация, която е сходна на неговата при приемането на Решение 93/82.

94 В това отношение Първоинстанционният съд припомня, че след като с поведението си определено предприятие е нарушило член 82 ЕО, то не може да се освободи от санкция с мотива, че на други икономически оператори не е наложена глоба, дори когато, както в случая, положението на последните не е предмет на производство пред общностния съд (вж. относно предприятия, които са нарушили член 81 ЕО, Решение по дело Ahlström Osaheyhtiö и др./ Комисия, посочено по-горе, точка 197, Решение по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied и Technische Unie/ Комисия, посочено по-горе, точка 430 и Решение по дело Peróxidos Orgánicos/ Комисия, посочено по-горе, точка 77).

95 При всички случаи следва да се приеме, че при упражняване на пълната си юрисдикция в приложение на член 21 от Регламент № 4056/86 по смисъла на член 229 ЕО Първоинстанционният съд не трябва да намалява наложената на жалбоподателя глоба, за да вземе предвид твърдяната дискриминация, която последният бил понесъл по отношение на CMDC.

96 Всъщност, от една страна, не може да се приеме, че жалбоподателят и CMZ са се намирали в сходно положение при приемането на Решение 93/82. В това отношение е достатъчно да се припомни, че степента на участие на жалбоподателя в нарушенията е била по-голяма. По-нататък финансовото и търговско положение на CMZ явно се е различавало от това на жалбоподателя при приемането на Решение 93/82, така че Комисията не е нарушила принципа на равенството, като е наложила на жалбоподателя глоба с по-голям размер отколкото на другите членове на Cewal и като не е наложила глоба на CMZ.

97 От друга страна, приликата на положенията, на която се позовава жалбоподателят в рамките на настоящото правно основание, е свързана с изменението на неговото собствено положение, настъпило след установяването на нарушението с Решение 93/82. Такова изменение обаче не може да бъде взето предвид в спорното решение, целящо да наложи парична санкция за нарушенията, които са окончателно установени в Решение 93/82. Комисията е длъжна да вземе предвид новото положение на жалбоподателя единствено с оглед на спазването на максималния праг от 10 % от оборота по смисъла на член 19, параграф 2 от Регламент № 4056/86, реализиран през стопанската година, предхождаща спорното решение, което тя впрочем е направила (съображение 111 от спорното решение).

98 Ето защо петото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

По шестото правно основание, изведено от несъразмерния характер на глобата

— Доводи на страните

99 В подкрепа на настоящото правно основание жалбоподателят по същество посочва четири оплаквания.

100 На първо място, установените нарушения не били тежки. В това отношение пазарният дял на Cewal бил намалял в полза на този на конкурентите в периода, през който били извършени злоупотребите, като Cewal било упрекнато в прилагане на твърди ниски, а не на твърде високи цени и разглежданият пазар бил „микроскопичен“.

101 На второ място, жалбоподателят твърди, че съгласно напълно противоположната обичайна практика на Комисията и съдебната практика новият характер на санкциониране за злоупотреба със съвместно господстващо положение сам по себе си изисквал налагането само на символична глоба. Жалбоподателят твърди също, че и до днес твърдените злоупотреби също имали нов характер, а именно по същество, че свързаната със споразумението с Ogefrem злоупотреба била първият случай на злоупотреба под формата на натиск върху чуждестранно правителство и че злоупотребата, свързана с практиката „бойни кораби“, предполагала разширяване на понятието за „хищническа цена“, както и че облекченията за лоялност повдигали нов въпрос относно тълкуването на Регламент № 4056/86.

102 На трето място, жалбоподателят бил сътрудничил на Комисията като член на Cewal. Всъщност Cewal била прекратила злоупотребите няколко месеца преди изпращането на ИН 1990 и също така била опитала активно да окаже съдействие при конфликта на законодателства, противопоставящ Европейската общност, Организацията за икономическо сътрудничество и развитие (ОИСР) и страните от Западна и Централна Африка. Тази склонност за сътрудничество следвало да се приеме за смекчаващо обстоятелство съгласно Насоките относно метода за определяне на размера на глобите, налагани съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и член 65, параграф 5 от Договора за Европейската общност за въглища и стомана (ОВ C 9, 1998 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 3, стр. 69, наричани по-нататък „Насоките“).

103 На четвърто и последно място, изчисляването на глобата в съответствие с продължителността на нарушенията било неправилно. Тъй като продължителността на злоупотребите „била между година и половина и две години“, жалбоподателят не можел да си обясни защо Комисията необосновано била увеличила размера на глобата с 15 % или 20 % в зависимост от злоупотребите още от първата година на нарушенията, т.е. „очевидно повече“ от допустимото съгласно практиката на Комисията и Насоките.

104 Комисията отхвърля тези доводи.

105 Що се отнася, на първо място, до сериозния характер на злоупотребата, Комисията счита, че намаляването на пазарния дял на Cewal през периода на извършване на нарушенията, свързано с увеличаването на дела на конкурента, не можело да постави под въпрос нейната преценка, основана не на пазарния дял на Cewal, а главно на много други елементи, сред които се включват нормалните размери на навлата, приложими извън практиката „бойни кораби“, които били по-високи от разходите, които се понасят от членовете и показвали слаба конкуренция. Комисията припомня, че при всички случаи Решението СМВ на Първоинстанционния съд потвърждава тежкия характер на нарушенията.

106 На второ място, относно твърдения нов характер на санкционирането за злоупотреба със съвместно господстващо положение, установено с Решение 93/82 и относно забраната за налагане на глоба, до която той водел съгласно съдебната практика, Комисията напомня най-напред Решение СМВ на Първоинстанционния съд, според което е законосъобразно да на се взема предвид твърдяният нов характер на понятието за съвместно господстващо положение, тъй като целта на преследваните злоупотреби нямала нов характер в конкурентното право. Комисията напомня също, че Решение СМВ на Съда ясно изключва възможността санкционираните в Решение 93/82 практики да съставляват определяне на нова злоупотреба.

107 Що се отнася на трето място, до довода на жалбоподателя относно твърдяната му склонност за сътрудничество и най-напред до обстоятелството, че Cewal е преустановила бързо злоупотребите, Комисията поддържа, че Насоките се отнасят единствено до практиката на Комисията да налага глоби в приложение на член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и на член 65, параграф 5 от Договора за Европейската общност за въглища и стомана, а не до глобите, налагани в приложение на член 19, параграф 2 от Регламент № 4056/86. Дори обаче да се допусне, че е възможно прилагане по аналогия на Насоките в настоящия случай, жалбоподателят не би могъл да се позове на смекчаващо обстоятелство в настоящото дело, доколкото доброволното прекратяване на нарушението преди започването на разследването на Комисията вече било взето предвид в достатъчна степен при изчисляването на продължителността на периода на нарушение и доколкото предприятие може да се позове на точка 3, трето тире от Насоките само в случай, че прекратяването на неговите действия, които

представляват нарушение, е предизвикано от намесата на Комисията (Решение на Първоинстанционния съд от 29 април 2004 г. по дело Tokai Carbon и др./Комисия, T-236/01, T-239/01, T-244/01—T-246/01, T-251/01 и T-252/01, Recueil, стр. II-1181, точка 341). Що се отнася до довода относно съдействието, оказано на Комисията от жалбоподателя в рамките на конфликта на законодателствата, Комисията го отхвърля, като се позовава на Решение CMB на Първоинстанционния съд.

108 Що се отнася на последно място, до довода на жалбоподателя относно продължителността на нарушенията, според Комисията, ако се допусне, че са приложими Насоките, съгласно точка 1 Б от тях увеличението на размера на глобата можело да достигне до 50 %, в случаите на нарушения със средна продължителност (по принцип от една до пет години), което допускало увеличение с 10 % годишно, като се включват и първите дванадесет месеца от нарушението. Комисията пояснява, че подобно увеличение е нейна постоянна практика.

— Съображения на Първоинстанционния съд

109 В самото начало следва да се припомни, че противно на твърденията на Комисията Насоките се прилагат по аналогия за нарушенията на нормите относно транспорта, установени и санкционирани съобразно Регламент № 4056/86, и следователно са приложими по настоящото дело (Решение на Първоинстанционния съд по дело CMA CGM и др./Комисия, посочено по-горе, точка 242, Решение на Първоинстанционния съд от 11 декември 2003 г. по дело Minoan Lines/Комисия, T-66/99, Recueil, стр. II-5515, точка 270 и Решение на Първоинстанционния съд от 11 декември 2003 г. по дело Strintzis Lines Shipping/Комисия, T-65/99, Recueil, стр. II-5433, точка 158, вж. също в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 30 септември 2003 г. по дело Atlantic Container Line и др./Комисия, T-191/98, T-212/98—T-214/98, Recueil, стр. II-3275, точки 1525, 1528 и 1571).

110 По-нататък обстоятелството, че в своето Решение СМВ Съдът е отменил членове 6 и 7 от диспозитива на Решение 93/82 единствено по съображения от процедурно естество, че предприятията, на които е била наложена глоба в зависимост на степента им на участие в нарушенията, не са били адресати на ИН 1990, което определя единствено Cewal като евентуален адресат на глобата, не създава пречки за действителността на частите от Решение 93/82, които се отнасят до особеностите на извършените от Cewal злоупотреби, включително тези, които могат да бъдат взети предвид при определянето на размера на наложената на жалбоподателя глоба. Ето защо в рамките на своята пълна юрисдикция съобразно член 21 от Регламент № 4056/86 по смисъла на член 229 ЕО Първоинстанционният съд може надлежно да се позове на тях, за да прецени размера на наложената на жалбоподателя глоба в спорното решение.

Относно тежестта на злоупотребите

111 Следва да се припомни, че в своето Решение 93/82 (съображения 102 и 103) Комисията е приела, че разглежданите злоупотреби са тежки и умишлени. Освен това в ИН 2003 (съображения 31—61), а впоследствие — в спорното решение (съображения 67—84), Комисията продължава да счита разглежданите злоупотреби за тежки нарушения. Тя приема по-специално, че целият пазар (морският превоз между Северно море и Конго) е бил засегнат.

112 Следва да се припомни също, че в рамките на своите главни искания, целящи отмяна на Решение 93/82, жалбоподателят оспорва съществуването на нарушения по смисъла на членове 81 ЕО и 82 ЕО, както и квалификацията относно съвместно господстващо положение на членовете на Cewal и характера на злоупотреба на практиките, свързани с „бойните кораби“ и с договорите за лоялност. Той обаче не отрича, че въпросните практики са били въведени с цел да

се отстрани единственият конкурент на пазара, така че жалбоподателят няма основание да оспорва умишления и сериозен характер на разглежданите злоупотреби.

113 Ето защо оплакването, изведено от липса на тежест на разглежданите злоупотреби, трябва да се отхвърли.

По твърдения нов характер на нарушенията

114 Следва да се припомни, че в Решение 93/82 (съображения 116—119) Комисията е приела, че разглежданите злоупотреби нямат нов характер и че не е основателно размерът на глобата да се намали. В своето Решение CMB (точка 248) Първоинстанционният съд е постановил, че разглежданите нарушения нямат нов характер. Тази преценка е изрично потвърдена от Съда по отношение на практиката „бойни кораби“ (Решение CMB на Съда, точка 120).

115 В ИН 2003 (съображения 63—67), а впоследствие в спорното решение (съображения 101—106) Комисията поддържа първоначалния си подход.

116 Ето защо Първоинстанционният съд счита, че няма никакво основание да се отклони от по-ранната си преценка. Всъщност се налага изводът, че целите на злоупотребите, в които се упреква жалбоподателя, а именно — отстраняване на единствения конкурент от пазара, нямат нов характер в конкурентното право.

117 Следователно оплакването, изведено от твърдения нов характер на разглежданите нарушения, трябва да се отхвърли.

По твърдяното оказване на съдействие на Комисията

118 Що се отнася най-напред до твърдяното съдействие, оказано от Cewal на Комисията при преговорите с трети страни или с ОИСР, следва да се приеме за установено, че в своето Решение CMB (точка 239) Първоинстанционният съд е постановил, че подобно съдействие няма никакво значение за размера на глобата, наложена поради три нарушения на член 82 ЕО.

119 В това отношение Първоинстанционният съд счита, че няма никакво основание да се отклони от по-ранната си преценка.

120 Що се отнася на следващо място до твърдяното съдействие на жалбоподателя, свързано с прекратяването на нарушенията, след първата намеса на Комисията, следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика като общо правило Комисията не може да бъде задължена нито да приеме продължаването на нарушението като отегчаващо обстоятелство, нито да отчете преустановяването на нарушението като смекчаващо обстоятелство (Решение на Първоинстанционния съд от 20 март 2002 г. по дело ABB Asea Brown Boveri/Комисия, T-31/99, Recueil, стр. II-1881, точка 213). Всъщност прилагането на намаляване ще се припокрие с отчитането на продължителността на нарушението при изчисляването на размера на глобите. Следователно Комисията по никакъв начин не може да бъде задължена в рамките на правото си на преценка да намали дадена глоба поради преустановяване на явно нарушение, независимо дали преустановяването е извършено преди или след намесата ѝ.

121 Ето защо оплакването, изведено от твърдяното съдействие на жалбоподателя на Комисията, трябва да се отхвърли.

По продължителността на нарушенията

122 В самото начало следва да се припомни, че съгласно Решение 93/82 и евентуално съгласно констатациите на Първоинстанционния съд в неговото Решение CMB (точки 241 и 242) споразумението с Ogefrem съставлява нарушение, считано от влизането в сила на Регламент № 4056/86, т.е. от 1 юли 1987 г. до края на септември 1989 г., т.е. за период от две години и три месеца. Нарушението, свързано със споразуменията за лоялност, е осъществено от 1 юли 1987 г. до края на ноември 1989 г., т.е. за период от две години и пет месеца. На последно място, злоупотребата, свързана с практиката „бойни кораби“, се е осъществила от май 1988 г. до края на ноември 1989 г., т.е. за период от година и половина.

123 По смисъла на Насоките разглежданите злоупотреби спадат към категорията на нарушенията със средна продължителност (от две до пет години). В това отношение от точка 1 Б от Насоките следва, че за нарушения с такава продължителност допълнителният размер на глобата поради продължителност на нарушението може да достигне до 50 % от приетия размер за тежест на нарушението.

124 В Насоките не е споменато нищо по въпроса дали първата година от нарушението дава основание за увеличение с 10 % на размера на глобата, приет с оглед на тежестта на нарушението. В това отношение Първоинстанционният съд е постановил, че в светлината на точка 1 Б от Насоките изглежда твърде малката продължителност на определено нарушение, а именно под една година, дава основание само да не се добавя допълнителна сума към тази, която е определена в зависимост от тежестта на нарушението (Решение по дело CMA CGM и др./Комисия, посочено по-горе, точка 283).

125 По аргумент на противното следва, че след като разглежданите злоупотреби са продължили повече от една година, Комисията основателно е приела мълчаливо, че всяка пълна година на нарушение може да доведе до увеличаване с 10 % на приетия размер за тежест на нарушението и че под една пълна година всеки период, по-голям от шест месеца, може да обоснове увеличение с 5 %.

126 Ето защо са обосновани размерите на допълнителните глоби от 20 % за споразумението с Ogefrem и за споразуменията за лоялност, както и от 15 % за злоупотребата, свързана с „бойните кораби“.

127 Следователно оплакването, изведено от неправилно увеличаване на размера на глобата с оглед на продължителността на нарушенията, трябва да се отхвърли.

128 От гореизложеното следва, че шестото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

По седмото правно основание, изведено от нарушение на обичайната практика на Комисията

— Доводи на страните

129 Жалбоподателят по същество подържа, че по делата за линейни конференции, с изключение на настоящото дело, Комисията винаги е основавала глобата върху световния търговски оборот на съответните предприятия в сектора на морския транспорт, реализиран през стопанската година, предхождаща годината, когато е прието налагащото глобата решение. Комисията обаче се била отклонила

необяснимо от тази практика, без да посочи обективно и недискриминационно основание за налагането на глобата. Жалбоподателят твърди по-нататък, че Комисията се е отклонила от дадените в ИН 2003 указания и че изборът на 1991 г. вместо 2003 г. бил твърде произволен (Решение на Първоинстанционния съд от 6 април 1995 г. по дело Boël/Комисия, T-142/89, Recueil, стр. II-867, точка 133) и немотивиран.

130 Комисията припомня, че след приемането на Насоките през 1998 г. размерът на глобите вече не се изчислява в зависимост от търговския оборот на предприятието, което е извършило нарушението. В това отношение спорното решение действително не се базирало на търговския оборот на жалбоподателя при изчисляване на размера на глобата, а на всички други елементи, посочени в ИН 2003. Освен това изборът на референтна година бил без значение, доколкото и в двата случая прагът от 10 % от търговския оборот на жалбоподателя не бил превишен.

— Съображения на Първоинстанционния съд

131 Следва да се припомни, че Комисията не е длъжна при определянето на размера на глобите с оглед на тежестта и продължителността на разглежданото нарушение да изчислява размера на глобата, като изхожда от размерите, определени въз основа на оборота на съответните предприятия (Решение на Съда от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 255 и Решение по дело Bolloré и др./Комисия, посочено по-горе, точки 484 и 496).

132 По-нататък следва да се отбележи, че Комисията не е обвързана от предходните си решения, още повече когато всички посочени решения предхождат прилагането на Насоките (вж. в този смисъл Решение по дело Bolloré и др./Комисия, посочено по-горе, точка 650). Във всички случаи сама по себе си по-ранната практика на Комисията не служи за правна рамка на глобите в областта на конкуренцията, предвид че тази рамка се определя само от Регламент № 4056/86 (Решение по дело Tokai Carbon и др./Комисия, посочено по-горе, точка 191, произнесено в рамките на прилагането на Регламент № 17 и приложимо в случая по аналогия).

133 Следователно Комисията е могла основателно да се отклони от предишната си практика и да не вземе предвид търговския оборот на жалбоподателя при изчисляване размера на глобата, още повече че тя разполага с широко право на преценка за определяне размерите на глобите с оглед да насочи поведението на предприятията към спазване на нормите относно конкуренцията (вж. в този смисъл и по аналогия Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, посочено по-горе, точка 172 и Решение по дело Cheil Jedang/Комисия, посочено по-горе, точка 60 и цитираната съдебна практика).

134 Освен това следва да се приеме за установено, че изборът на референтна година е без значение за целите на изчисляването на прага от 10 % от търговския оборот, който не следва да се превишава, тъй като предвид посочените в спорното решение цифри, които не са оспорени от жалбоподателя, размерът на наложената глоба остава под този праг с оглед на търговския оборот на жалбоподателя както за 1991 г., така и за 2003 г.

135 От това следва, че седмото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

По осмото правно основание, изведено от злоупотреба с власт

— Доводи на страните

136 Жалбоподателят по същество твърди, че обстоятелството, че на CMDC не е наложена глоба, може да се обясни само с чужди за общностното конкурентно право политически причини, които се отнасяли до премахването на заирската система за отпускане на помощи за стоките, без да се атакува пряко Заир (станала Република Конго) посредством CMZ, притежавано 100 % от Заирската държава. Множество доказателства позволявали да се поддържа тази теза като например условията за започване на процедурата, приключила с приемането на Решение 93/82, вследствие на оплаквания срещу заирското законодателство и след неуспеха на някои преговори на Общността със Заир в рамките на стар конфликт относно тълкуването на кодекса на Конференцията на ООН за търговия и развитие (UNCTAD). В своето Решение 92/262/ЕИО от 1 април 1992 година относно процедура по прилагане на членове 85 и 86 от Договора за ЕИО (IV/32.450 — Френско-Западноафрикански комитети на коробапритежатели) (ОВ L 134, стр. 1), прието паралелно с Решение 93/82, Комисията не била наложила глоби по отношение и на африканските транспортни линии. Освен това преди приемането на Решение 93/82 ръководители от високо ниво, национални или от Комисията, били декларирали съответно, че конкурентното право не е най-добрият вариант за уреждането на въпроса за превоз на стоки в Африка и че би възникнал политически проблем в случай на осъждане на CMZ да заплати глоба. На последно място, жалбоподателят оспорва, че Комисията може да се позове на Решението CMB на Първоинстанционния съд, тъй като правното основание, свързано със злоупотреба с власт, още по това време било „съвсем различно правно основание“. При тези условия спорното решение било прието с различна цел от обявената (Решение на Съда от 13 ноември 1990 г. по дело Fedesa и др., C-331/88, Recueil, стр. I-4023).

137 Комисията посочва, че според нея неналагането на глоба на CMDC не съдържа признаци за злоупотреба с власт и се позовава на Решението CMB на Първоинстанционния съд, който бил отхвърлил сходно правно основание. Комисията подчертава, че доводите на жалбоподателя в рамките на настоящото правно основание се отнасят до факти, предхождащи Решение 93/82, и в

действителност имат за цел да оспорят отново основателността на това решение. В това отношение следвало да се отбележи, че жалбоподателят дори не е опитал да провери дали конгоанското законодателство, което според него спорното решение целяло да заобиколи, все още е било в сила при приемането на последното.

— Съображения на Първоинстанционния съд

138 Следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика решението е опорочено поради злоупотреба с власт само ако въз основа на обективни, относими и съгласувани доказателства изглежда, че е било взето с единствената или поне определяща цел да постигне различни от изложените в него цели (Решение на Съда от 25 януари 2007 г. по дело Dalmine/Комисия, C-407/04 P, Сборник, стр. I-829, точка 99 и Решение на Първоинстанционния съд от 6 април 1995 г. по дело Ferriere Nord/Комисия, T-143/89, Recueil, стр. II-917, точка 68).

139 Следва да се припомни също, че в точка 238 от своето Решение CMB Първоинстанционният съд е отхвърлил довода, изведен от злоупотреба с власт. В настоящото дело жалбоподателят с нищо не доказва твърдението си, според което доводът, по който се е произнесъл Първоинстанционният съд в своето Решение CMB, е напълно различен от посочения от жалбоподателя понастоящем. Напротив доводите в подкрепа на изтъкнатото в случая правно основание изглежда се припокриват в голяма степен с предоставения на Първоинстанционния съд за преценка през 1993 г., който се отнася до Решение 92/262. При всички случаи, както Първоинстанционният съд констатира по-горе при разглеждането на петото правно основание (вж. точка 96 по-горе), Комисията е имала право да не налага глоба на CMZ в Решение 93/82 с мотива, че неговото търговско и финансово положение е било различно от това на другите участници в нарушението по онова време. Освен това, дори да се допусне, че разследването, което е приключило с приемането на Решение 93/82, е било започнато от Комисията вследствие на неуспеха на преговорите по дипломатически път, обстоятелството, че Общността неуспешно е използвала този път не пречело на Комисията да упражни правомощията си в областта на конкуренцията.

140 При всички случаи от структурата и от текста на спорното решение е видно, че последното е било прието, за да се замени първоначално наложената глоба на жалбоподателя с Решение 93/82 поради извършени от същия нарушения на член 82 ЕО, отменена с Решение по дело CMB на Съда. Възпроизведените в точка 136 по-горе причини за приемането на спорното решение, които жалбоподателят посочва, всички от които предхождат приемането на Решение 93/82, не изглежда да представляват действителните мотиви за приемането на първото, така че обстоятелството, че на CMDC не е била наложена глоба, не съставлява злоупотреба с власт.

141 Ето защо осмото право основание, а следователно и жалбата в нейната цялост трябва да се отхвърлят като недопустими.

По съдебните разноски

142 По смисъла на член 87 параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. В приложение на параграф 3, втора алинея от същата разпоредба Първоинстанционният съд може да осъди спечелила делото страна да възстанови разходите, които той приема, че тя необосновано или злонамерено е причинила на насрещната страна.

143 Действително беше прието, че Комисията не е нарушила принципа на разумния срок (вж. точки 39—47 по-горе). При все това следва да се припомни, че Комисията е забавила повторното започване на административната процедура. Всъщност близо тридесет и седем месеца или повече от три години делят Решение CMB на Съда (16 март 2000 г.) от ИН 2003 (15 април 2003 г.). Тъй като Комисията обаче не е започнала отново процедурата за установяване на нарушенията, изготвянето на ИН 2003 — документ от едва дванадесет страници, не е изисквало много време. Всъщност е трябвало да бъдат написани само един пасаж относно предмета на възобновяването на процедурата, едно резюме на

установените в Решение 93/82 нарушения, съответно потвърдени с Решение СМВ на Съда и с Решение СМВ на Първоинстанционния съд, един пасаж относно начина на изчисляване на размера на глобата и една подточка относно спазването на давностния срок с оглед на Регламент № 2988/74. Следва да се припомни също, че това забавяне, което не е обосновано по убедителен начин, и което е довело до намаляване на размера на глобата по инициатива на Комисията с 150 000 EUR или с около 4 % по отношение на установения размер в спорното решение е изцяло по вина на последната.

144 Това забавяне е в основата на част от жалбата на жалбоподателя, главно на нейното първо правно основание.

145 Ето защо решението жалбоподателят да понесе две трети от направените от него съдебни разноски и две трети от съдебните разноски на Комисията, а последната да понесе една трета от направените от нея съдебни разноски и една трета от съдебните разноски на жалбоподателя съставлява справедлива преценка на разглежданите обстоятелства.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (четвърти състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) **Осъжда Compagnie maritime belge SA да понесе две трети от направените от него съдебни разноски и две трети от съдебните разноски на Комисията, като последната понася една трета от направените от нея съдебни разноски и една трета от съдебните разноски на Compagnie maritime belge.**

Czúcz Cooke Labucka

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 1 юли 2008 година.

Секретар Председател

E. Coulon O. Czúcz